

kun sige, at for mig har det altid været ganske ufatteligt, at der kunde opstaa delte Meninger om, hvordan den omhandlede Passus i Loven af 24. April 1896 skulde forstaaes. Den lyder jo saadan: „I de Foreninger, hvor Vurderingsmændene ikke vælges af Interessenterne, kan det ikke bestemmes, at Valget skal foretages af disse.“ Det er rene og klare Ord, det er et rent og skært Forbud mod, at der tildeles Interessenterne i saadanne Foreninger Ret til at vælge Vurderingsmændene, naar de ikke havde denne Ret i Forvejen. Men jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Side af Sagen. Efter at saa højt ansete Jurister som den ærede Folketingsmand for Højrupkredsen (Deuntzer) — der for øvrigt er en af Medforslagsstillerne til det foreliggende Lovforslag — forleden i Folketinget og nu i Dag det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) have brudt Staven over den Fortolkning, der fra en enkelt Side er gjort gældende, at den citerede Passus ikke skulde være et Forbud, ere vi temmelig sikkert nu færdige med denne Forstaaelse, der jo ogsaa, som den ærede første Taler gjorde opmærksom paa, er underkendt fra selve Forslagsstillernes Side ved Lovforslagets Indbringelse. Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget til meget velvillig Behandling.

Breinholt: Det var en meget vægtig Stemme, vi nu hørte mod de Anskuelser, jeg har tilladt mig at gøre gældende overfor dette Lovforslag, en Stemme, der er bygget paa en særlig rig Erfaring paa det omhandlede Omraade. Jeg skal ikke nægte, at det forbavtede mig i ikke ganske ringe Grad at høre, at denne Stemme gik i Retning af, at man meget godt kunde vedtage dette Lovforslag uden nogen Forandring, idet den Forandring, som derved vilde ske, var saa godt som ingen Forandring, i alt Fald ikke overfor det Institut, som det ærede Medlem var Leder af. Thi, som jeg allerede første Gang antydede, vare, saa vidt jeg vidste, bestandig de af Interessenterne indstillede Taksatorer blevne valgte af Bestyrelsen. Der sker altsaa i allerbedste Fald slet ingen Forandring til det bedre ved at vedtage Lovforslaget, og det undrer mig derfor, at det ærede Medlem kunde anbefale en saadan Vedtagelse. Han gik, om han overhovedet berørte det, meget let forbi, hvad jeg havde udtalt om min Frygt for den Forandring, det kunde medføre, idet det slet ikke er gi-

vet, naar man forandrede Bestemmelserne i Loven af 24. April 1896 der hen, at det var Interessenterne, der fuldstændig afgjorde Valget, at de valgte de samme Mænd, der bleve indstillede efter de nu-gældende Regler. Der er nemlig meget stor Forskel paa at vide, om jeg vælger de Mænd, jeg haaber at faa approberede og valgte, eller jeg vælger ganske frit, og der er, som det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) antydede, altid en Fare for, at der, naar man ved, at man afgør Valget, kan være Folk, der betragte hele denne Stilling som saa mange andre Ben, som et Ben, der nok er værd at gnave; mange af Interessenterne kunne da være forblinde af en vis Medlidenhedsfølelse, naar de skulle til at bortgive et saadant Ben. Jeg tror derfor, at Forslaget kan være betænkeligt. En af mine Hovedbetæneligheder er imidlertid altid, — og det tror jeg, at den ærede sidste Taler delvis var villig til at indrømme mig, — Hensynet til, hvilken Indfyldelse det vil have paa Børsen, paa de Kapitalister, der ville anlægge deres Penge i Kreditforeningsobligationer, at man forandrer Foreningens Statutter i en Retning, som af udenforstaaende maa betragtes som mindre sikrende, mindre paalidelig, end den nuværende i Praksis har vist sig at være.

Jeg tror derfor, at det nok er værd at overveje denne Sag, og jeg slutter mig i saa Henseende til det ærede 2det Medlem for 2den Kreds i, at denne Sag maa overvejes, og det ikke blot, fordi dette høje Ting i Grunden vilde desavouere sig selv ganske ved nu at indtage en helt forskellig Stilling fra dets Stilling den Gang, da der i Virkeligheden var en Kamp mellem de to Ting om, hvad der skulde fastslaas, en Kamp, der hævdes ved det flere Gange omtalte Mæglingsforslag af den daværende Indenrigsminister. Dette er de to Hovedpunkter, som jeg tror maa være afgørende for Bedømmelsen af denne Sag, selv om den ærede sidste Talers rige Erfaring vil kunne bidrage til at tro, at der ikke vilde være synderlig Fare ved at vedtage Lovforslaget uforandret. Jeg indrømmer gerne, at i og for sig har denne Sag maa-ske ikke en saa overordentlig Betydning, men det kunde dog være, at den i Praksis vilde vise sig at have lidt større Betydning, end den overfladisk set synes at have.

Indenrigsministeren (P. Munch): Anledningen til dette Lovforslag er jo en langvarig Strid, der har raset i Viborg